

Arrest

nr. 266 139 van 23 december 2021
in de zaken RvV X en X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien die verzoekschriften die X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 13 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 8 oktober 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 2 september 2020, verzoekster op 3 september 2020. Op 12 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 12 februari 2021 bij arrest nr. 248 996.

1.2. Op 16 maart 2021 dienen verzoekers een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 27 mei 2021 beide volgende verzoeken niet-ontvankelijk.

De eerste bestreden beslissing genomen voor verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op 12 juli 1972 in Caracas, Venezuela. U bent in 2017 gehuwd met L.A.M.G.(...) (O.V. xxx). die samen met u een verzoek om internationale bescherming indiende. U hebt drie neven, J.R.(...) (O.V. xxx), E.A.(...) (O.V. xxx) en W.D.J.(...) (O.V. xxx) M.M.(...) die eveneens in België een verzoek om internationale bescherming indienden. In Venezuela woonde u sinds 2014 tot uw vertrek uit het land in (...), samen met uw ouders, broer en echtgenoot. U behaalde een diploma Beheer van materiële en financiële middelen en werkte sinds 1994 als ambtenaar voor het overheidselektriciteitsbedrijf Corpoelec. U werd vooral sinds 2007 op uw werk verplicht deel te nemen aan zaken waar u niet mee akkoord was, waaronder enkele pro-regeringsmarsen. U kreeg te maken met intimidaties vanwege uw bazen, hetgeen u stress bezorgde. U had een carnet de la patria, maar gebruikte die niet. Uw man Luis werkte aanvankelijk in een suikercentrale van de overheid, maar ging van maart tot september 2018 in Colombia werken. Na zijn terugkeer naar Venezuela werkte hij op de boerderij van zijn grootvader.

U was politiek actief in Venezuela en was, net zoals uw echtgenoot, lid van Primero Justicia (PJ) sinds 2015. Sinds dat jaar uitte u openlijk uw steun voor de oppositie, ook op uw werk, en nam u deel aan activiteiten van de partij tijdens verkiezingscampagnes. In 2017-2018 deed u minder activiteiten omwille van de ziekte van uw moeder, maar eind 2018 begon u weer actiever te worden en begon u met huis-aan-huis bezoeken, het werven van nieuwe leden en de oprichting van vrijheidscomités. Ook nam u deel aan een paar betogingen, waaronder een grote betoging op 23 januari om Juan Guaido te steunen. Tijdens deze protestmars werden u en uw jongere broer bedreigd met de dood door colectivos. Een jongen gooide met stenen en bommen en riep dat hij jullie ging vermoorden omdat jullie verraders waren. U kon echter weglopen en bleef ongedeerd.

Op vrijdag 2 augustus 2019 werd u rond 19 uur, toen u vertrok van een bijeenkomst van de lokale partijadministratie, benaderd door twee individuen op een motor. De passagier op de motor richtte een pistool naar u en begon u uit te schelden. Hij zei dat ze alles wisten, waar u werkte, dat u bij de oppositie zat en dat ze u en uw familie zouden doden als u bleef deelnemen aan de marsen van volksvertegenwoordiger Maria Beatriz Martinez. De twee mannen reden weg toen er auto's met grote lichten aankwamen. U nam een taxi naar huis en legde de volgende dag klacht neer bij de politie. Uw man, die op het platteland was, kwam op zondag na het incident naar huis. Jullie spraken nadien met uw nicht M.(...) en haar zoon A.R.M.(...) die een belangrijke positie heeft binnen de partij. Hij overtuigde jullie om door te gaan met de activiteiten voor PJ. Ongeveer een week nadat u klacht neerlegde kreeg u een vreemd telefoontje van de bank, waarbij u verteld werd dat u een auto had gewonnen en u allerlei gegevens werden gevraagd zoals uw adres, de namen van uw familieleden en de kleur van hun auto. Hierop begon u verkeerde antwoorden te geven en uiteindelijk hing u op.

Twee weken nadien kreeg u een tweede telefoontje. Er werd u gezegd dat ze alles over u wisten en dat u zou verdwijnen als u doorging met het steunen van de oppositie en Maria Beatriz Martinez. Jullie spraken opnieuw met uw nicht M. die zei dat jullie moesten vertrekken naar België en dat twee van haar kinderen ook in België waren omwille van een gelijkaardige situatie. Een vriend van uw man uit Colombia leende geld uit om jullie ticket naar België te kopen. Daarna doken jullie onder op de boerderij van de grootvader van uw echtgenoot, maar keerden na 8 of 10 dagen terug naar Guanare om dingen te regelen. De partijleden bleven via berichten aandringen om de partij te blijven steunen, waarop jullie nog naar twee evenementen zijn gegaan. Op 28 september vertrok u naar Valencia en op 29 september reisde u vanuit de luchthaven van Valencia via de Dominicaanse Republiek en Spanje naar België, waar u de volgende dag toekwam. Op 8 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte en geboorteakte, een USB-stick met foto's en video's, brieven van de partij PJ, een politieklacht, een psychologisch attest en persberichten over de situatie in Venezuela.

Op 16 november 2020 nam het CGVS in het kader van dit eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd vastgesteld dat u en uw man geen leidinggevende, vooraanstaande of erg zichtbare figuren binnen de Venezo-

laanse oppositie waren waardoor niet zonder meer kon worden aangenomen dat de Venezolaanse autoriteiten u zouden viseren. Tevens werd vastgesteld dat de intimidaties die u op uw werk onderging onvoldoende ernstig waren om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Tot slot werd er geen geloof gehecht aan uw persoonlijke problemen met de colectivos. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 248 996 van 12 februari 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 16 maart 2021 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek volhardt u in de motieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige verzoek. Daarbij haalt u aan dat uw vader en broer op 4 februari 2021 werden overvallen door vier mannen die naar u en uw echtgenoot vroegen. Voorts stelt u dat u en uw man in België en met medeweten van de Venezolaanse ambassade verder politieke actie voeren, waarvan foto's verschenen op de Twitter pagina van de Venezolaanse ambassade in België. Tot slot haalt u aan dat u last hebt van stress en naar de psycholoog bent geweest.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming leggen u en uw echtgenoot de volgende documenten neer: een politieklacht neergelegd door uw vader op 05/05/2021, een resolutie van de Tribunal Supremo de Justicia dd. 18/02/2021, een brief van de Venezolaanse ambassadeur in België Maria del Carmen Ponte Delgado, een brief opgesteld door de werknemers van Corpoelec van 2016, screenshots van het Twitter account 'Embajada de Venezuela en Bélgica y Union Europea' onder leiding van Juan Guaido waarop u en uw man afgebeeld zijn, verschillende persartikelen en een rapport "Conclusiones detalladas de la Misión internacional independiente de determinación de los hechos sobre la República Bolivariana de Venezuela" van de VN Mensenrechtenraad dd. 15/09/2020.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw persoonlijke vluchtmotieven. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens

aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat men nog naar u en uw man is komen vragen bij uw vader en broer in februari 2021 en dat het regime jullie nog steeds zoekt (Verklaring volgend verzoek 1924059BZ (hierna: Verklaring volgend verzoek vrouw), vraag 16 en zie ook: verklaring volgend verzoek 1924059Z (hierna: Verklaring volgend verzoek man), vraag 19), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Betreffende het document dat u aanbrengt ter ondersteuning van deze verklaring, namelijk de politieklacht die uw vader op 5 februari 2021 neerlegde in Guanare, moet worden vastgesteld dat dit stuk de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen niet kan herstellen. Er dient immers op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Dit temeer omdat de klacht een loutere weergave bevat van de verklaringen van uw vader.

Uw medische problemen (u hebt last van stress door de situatie in Venezuela en het overlijden van uw moeder) en het feit dat u naar de psycholoog bent geweest (Verklaring volgend verzoek vrouw, vraag 12) staat u niet aan de hand van enige attesten. Daarbij dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de brief van de werknemers van Corpoelec uit 2016, die de door u uiteengezette moeilijkheden bevestigen in het bedrijf bevestigen moet worden benadrukt dat dit elementen weliswaar betrekking heeft op aspecten die niet ter discussie staan maar geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat de deze moeilijkheden niet voldoende zwaarwichtig zijn om gekwalificeerd te worden als daden van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, § 2 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. U brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk dat u en uw echtgenoot in België met medeweten van de Venezolaanse ambassade nog deelnamen aan politieke activiteiten tegen het regime (Verklaring volgend verzoek vrouw, vraag 16-17 en 19 en Verklaring volgend verzoek man, vraag 16-17 en 19), moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd immers geoordeeld dat jullie niet aantoonde dat jullie leidinggevende, vooraanstaande of erg zichtbare figuren binnen de oppositie waren, waardoor niet zonder meer kon worden aangenomen dat de Venezolaanse autoriteiten u zouden viseren.

Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in

Venezuela[schrappen wat niet past ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Wat betreft de door u neergelegde brief waarin de Venezolaanse ambassadeur Maria del Carmen Ponte Delgado stelt dat u een actief lid van de diaspora bent die deelnam aan vrijheidsacties voor Venezuela, dient het zeer gesolliciteerde karakter van dit document opgemerkt. Bovendien preciseert deze brief geenszins in welke mate of aan welk soort activiteiten u hebt deelgenomen. Uit de neergelegde screenshots van het Twitter account 'Embajada de Venezuela en Bélgica y Union Europea' onder leiding van Juan Guaido kan evenmin worden afgeleid dat u en uw man werkelijk nog zeer actief zijn in België of persoonlijk in het vizier van de autoriteiten zouden komen.

Betreffende de persartikelen, het rapport van de VN Mensenrechtenraad en de resolutie van het hooggerechtshof, moet worden opgemerkt dat deze stukken weliswaar melding maken van bepaalde preciaire situaties of realiteiten in uw land van herkomst die op zich niet betwist worden, met name de mensenrechtenschendingen door het Maduro regime, maar geen verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden. In dit verband moet er aan worden herinnerd dat u niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat u aanspraak kunt maken op een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade omdat uw politiek activisme beperkt bleek en er geen geloof werd gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Algemene rapporten die voorbijgaan aan deze vaststellingen en waarvan u niet aantoonst dat ze betrekking hebben op uw concrete geval, zijn niet van dien aard om anders te besluiten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming brengt u geen nieuwe elementen aan die deze beoordeling kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen voor verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op 8 april 1989 in Guanare in de provincie Portuguesa, Venezuela. U bent in 2017 gehuwd met D.E.M.D.F. (...) die samen met u een verzoek om internationale bescherming indiende. In Venezuela woonde u de laatste 6 à 7 jaar in (...), samen met uw vrouw, haar ouders en haar broer. U behaalde in 2014 uw diploma voor mechanisch ingenieur en werkte sinds 2014 als ingenieur bij verschillende suikercentrales van de overheid. In 2018 werkte u een tijd in Colombia. Toen u in september 2018 terug naar Venezuela kwam, begon u te werken op de boerderij van uw grootvader. U had een carnet de la patria, maar gebruikte die niet. Uw vrouw D. (...) werkte sinds 1994 bij het nationale elektriciteitsbedrijf Corpoelec, tot ze in juni 2019 op pensioen ging. Uw vrouw voelde zich geïntimideerd door haar oversten. Omwille daarvan, alsook omwille van de ziekte van haar moeder, was zijn van eind 2017 tot begin 2018 gestresseerd en angstig.

U was politiek actief in Venezuela en was, net zoals uw echtgenote, sinds 2015 lid van Primero Justicia (PJ). In dat jaar besloten jullie, en dan vooral uw vrouw, om meer deel te nemen aan de strijd voor de oppositie. Uw vrouw liet sinds 2015 openlijk merken dat zij voor de oppositie streed, ook op haar werk bij Corpoelec. Zij begon vanaf dan deel te nemen aan protesten en marsen tegen de Venezolaanse regering. Uzelf werd ten volle actief voor de partij sinds uw vrouw met de dood bedreigd werd in augustus 2019, waarna u stopte met werken op de boerderij van uw grootvader. U zorgde voor de logistiek bij verkiezingsprocedures, zoals het vervoeren van mensen en het uitdelen van voedsel, nam deel aan protesten en deed sinds augustus 2019 ook mee met huisaanhuis bezoeken en het oprichten van comités.

Op 2 augustus 2019 werd uw vrouw rond 19 à 20 uur, toen ze net vertrok van een politieke activiteit met de afgevaardigde Maria Beatriz Martinez, benaderd door twee mannen op een motor. Degene die vanachter zat had een vuurwapen en zei tegen uw vrouw dat ze alles over haar wisten, waar ze woonde en dat ze voor de overheid werkte, en dat ze haar zouden vermoorden als ze nog meer zou deelnemen aan manifestaties van de afgevaardigde Maria Beatriz. De volgende dag ging zij hierover klacht neerleggen bij de politie. U en uw vrouw spraken ook met Maximina, haar nicht, en Maximina's zoon Alfredo Ruiz, die secretaris is voor PJ en die jullie overtuigde om door te gaan met de activiteiten voor PJ. Ongeveer een week na de klacht kreeg uw vrouw een vreemd telefoontje van de bank, waarbij haar verteld werd dat ze een auto had gewonnen en haar allerlei gegevens werden gevraagd zoals haar adres, de namen van haar familieleden en de kleur van hun auto. Hierop begon uw vrouw verkeerde antwoorden te geven en uiteindelijk hing ze op.

Twee weken nadien kreeg uw vrouw een tweede telefoontje en er werd haar gezegd dat als ze doorging met de manifestaties van de oppositie, ze jullie zouden vermoorden. Hierna spraken jullie weer met Maximina, die zei dat jullie moesten vertrekken naar België en dat twee van haar kinderen ook in België waren omwille van een gelijkaardige situatie. U regelde de reis via uw vriend Christian en dook onder op de boerderij van uw grootvader, maar keerde na zo'n 8 of 10 dagen terug naar Guanare waar jullie nog deelnamen aan twee politieke activiteiten. U reisde op 29 september 2019 via de Dominicaanse Republiek en Spanje naar België, waar u de volgende dag toekwam. Op 8 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, rijbewijs, geboorteakte, studentenkaart, brieven van de partij PJ en een reisdocument voor Colombia.

Op 16 november 2020 nam het CGVS in het kader van dit eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd vastgesteld dat u en uw vrouw geen leidinggevende, vooraanstaande of erg zichtbare figuren binnen de Venezolaanse oppositie waren waardoor niet zonder meer kon worden aangenomen dat de Venezolaanse autoriteiten u zouden viseren. Tevens werd vastgesteld dat de intimidaties die uw vrouw op haar werk onderging onvoldoende ernstig waren om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Tot slot werd er geen geloof gehecht aan jullie persoonlijke problemen met de colectivos. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 248 996 van 12 februari 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 16 maart 2021 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek volhardt u in de motieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige verzoek. Daarbij haalt u aan dat uw schoonvader en -broer in februari 2021 werden aangevallen door mannen die jullie vroegen. Voorts stelt u dat u en uw echtgenote in België en met medeweten van de Venezolaanse ambassade verder politieke actie voeren, waarvan foto's verschenen op de Twitter pagina van de Venezolaanse ambassade in België.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming leggen u en uw echtgenote de volgende documenten neer: een politieklacht neergelegd door uw vader op 05/05/2021, een resolutie van de Tribunal Supremo de Justicia dd. 18/02/2021, een brief van de Venezolaanse ambassadeur in België Maria del Carmen Ponte Delgado, een brief opgesteld door de werknemers van Corpoelec van 2016, screenshots van het Twitter account 'Embajada de Venezuela en Bélgica y Union Europea' onder leiding van Juan Guaido waarop u en uw man afgebeeld zijn, verschillende persartikelen en een rapport "Conclusiones detalladas de la Misión internacional independiente de determinación de los hechos sobre la República Bolivariana de Venezuela" van de VN Mensenrechtenraad dd. 15/09/2020.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming steunt volledig op de motieven die door uw vrouw D.E.M.D.F. ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw echtgenote luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming brengt u geen nieuwe elementen aan die deze beoordeling kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de samenhang

Eerste verzoekster en tweede verzoeker zijn echtgenoten. Uit de gegevens van de dossiers blijkt dat verzoekers hun verzoek om internationale bescherming integraal steunen op dezelfde vluchtmotieven die werden aangehaald door verzoekster. Dit wordt ook vastgesteld in de tweede bestreden beslissing en wordt door verzoekers niet betwist in hun verzoekschriften. De uiteenzetting van de middelen is overigens gesteund op de beslissing genomen in hoofde van verzoekster en de twee verzoekschriften zijn gelijkluidend daar verzoeker de argumentatie van verzoekster integraal overneemt.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 57/6, §3 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers hekelen dat de bestreden beslissingen niet werden genomen binnen de gestelde termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Aangezien deze termijn niet werd gehonoreerd, menen verzoekers dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming niet meer kan worden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Zij vervolgen dat de bestreden beslissingen hierdoor bovendien ook de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schenden: *“Door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.*

De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

*Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349). Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als nietontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).*

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.”

Verder voeren verzoekers aan dat een verzoeker om internationale bescherming in beginsel een recht heeft tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud. Zij wijzen op artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de commissaris-generaal de verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoekers wijzen erop dat het woord *“kan”* wijst op een discretionaire bevoegdheid van het CGVS om de verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient volgens verzoekers het CGVS zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van

deze bepaling. De bestreden beslissingen bevatten evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting naar mening van verzoekers wordt geschonden.

Verzoekers stellen vervolgens het oneens te zijn met de weigeringsmotieven van het CGVS en trachten deze te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

“De verzoekende partij legde bijkomende verklaringen af in het kader van het volgend verzoek tot internationale bescherming. Door mevrouw M.D.F.(...) werd vooreerst verwezen naar de aangehaalde motieven in het eerste verzoek tot internationale bescherming.

Vervolgens werd door mevrouw M.D.F.(...) erop gewezen dat haar vader en broer op 4 februari 2021 werden overvallen door vier mannen, waarbij werd gevraagd naar haar en haar echtgenoot. Mevrouw M.D.F.(...) en de heer M.G.(...) maakten ook duidelijk dat zij in België, met medeweten van de Venezolaanse ambassade, politieke actie voeren. Er verschenen foto's op de Twitter pagina van de Venezolaanse ambassade.

Door de verzoekende partij werden vervolgens bijkomende documenten overgemaakt in het kader van het volgend verzoek tot internationale bescherming: een klacht bij de politie, neergelegd door de vader van mevrouw M.D.F.(...) op 5 mei 2021, een resolutie van de Tribunal Supremo de Justicia van 18 februari 2021, een brief van de Venezolaanse ambassadeur in België (Maria del Carmen Ponte Delgado), een brief opgesteld door de werknemers van Corpoelec van 2016, screenshots van de Twitter account 'Embajada de Venezuela en Bélgica y Union Europea' onder leiding van Jüan Guaido (waarop mevrouw M.D.F.(...) en de heer M.G.(...) afgebeeld staan), verschillende persartikelen en een rapport "Conclusiones detalladas de la Mision internacional independiente de determinacion de los hechos sobre la Republica Bolivariana de Venezuela" van de VN Mensenrechtenraad van 15 september 2020.

Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die de verzoekende partij aflegt.

De verzoekende partij is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van de verzoekende partij onmiddellijk weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het de verzoekende partij onmogelijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat de asielmotieven oprecht zijn. De verzoekende partij houdt vast aan de eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat zij consistent is. Hetgeen zij verklaarde tijdens het volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van de vorige verklaringen, net omdat de verzoekende partij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. De verzoekende partij wil immers benadrukken dat ten onrechte werd besloten dat de verzoekende partij niet kan worden aangemerkt als een politiek activist met een hoog profiel. Bovendien is de verzoekende partij het oneens dat niet zou blijken dat zij op zulke wijze kritiek heeft geuit dat zij als een bedreiging wordt beschouwd of in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. De medewerkingsplicht vereist van de verzoekende partij dat zij tracht om een zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van de verzoekende partij worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Daardoor heeft de verzoekende partij ook eerder gezorgd dat zij aanvullende documenten kon verkrijgen, zodat hij deze kon overmaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Met de verklaringen die zij heeft afgelegd en de documenten die zij heeft overgemaakt tijdens haar volgend verzoek tot internationale bescherming, benadrukt de verzoekende partij opnieuw dat zij wil voldeed aan deze medewerkingsplicht.

De verzoekende partij mag op haar beurt verwachten van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat deze verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld worden onderzocht en dus niet onmiddellijk worden weggezet als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming.

7. De verzoekende partij wijst erop dat in het kader van hun eerste verzoek tot internationale bescherming werd vastgesteld dat zij effectief lid waren van de oppositiepartij Primero Justicia en tevens aan (een beperkt aantal) demonstraties hebben deelgenomen. De verzoekende partij was derhalve politiek actief (openlijk activisme voor de oppositie) voor hun effectieve vertrek uit Venezuela.

Dit gegeven stond buiten betwisting en wordt op zich ook niet tegengesproken in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakte kenbaar dat zij hun politieke actie (hun activisme bij Primero Justicia) ook in België hebben verdergezet. Zij werden hierdoor weldegelijk geviseerd door de Venezolaanse autoriteiten, hetgeen in het kader van hun eerste verzoek tot internationale bescherming eerder ter discussie werd gesteld, zoals blijkt uit de aanvullende documenten die door de verzoekende partij werden overgemaakt.

De overgemaakte documenten, in samenhang met hun bijkomende verklaringen, maken de vrees voor de Venezolaanse autoriteiten aannemelijk door hun politiek activisme.

De verzoekende partij is het dan ook oneens met de verwijzing in de bestreden beslissing naar de vaststellingen die werden verricht in het kader van hun eerste verzoek tot internationale bescherming ("In het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming werd immers geoordeeld dat jullie niet aantoonde dat jullie leidinggevende, vooraanstaande of erg zichtbare figuren binnen de oppositie waren, waardoor niet zonder meer kan worden aangenomen dat de Venezolaanse autoriteiten u zouden viseren"), aangezien hieruit blijkt dat de nieuwe elementen onvoldoende naar ernst worden ingeschat.

Uit de aanvullende verklaringen en documenten blijkt dat de verzoekende partij weldegelijk onder de aandacht staat van de Venezolaanse autoriteiten ten gevolge van hun politiek activisme dat zij hebben geuit, ook in België. Zij brachten onder meer screenshots voor van de Twitter account van de Venezolaanse ambassade en een brief van de Venezolaanse ambassadeur. Het vermeende "gesolliciteerde" karakter van deze brief duidt er wat de aanleiding was om de brief op te stellen. Dit doet geen afbreuk aan de inhoud van deze brief, afkomstig van de Venezolaanse ambassadeur (en waardoor, gelet op de "bron", een belangrijke waarde aan deze brief mag worden gehecht). De ambassadeur beschrijft op getrouwe wijze hetgeen de verzoekende partij aanhaalt. Hun relaas wordt hierdoor dus onderbouwd en bevestigd..

Ook hun politiek activisme in Venezuela wordt verder belicht door de voorgebrachte brief die werd opgesteld door de werknemers van Corpoelec van 2016. Deze brief bevestigt de moeilijkheden die mevrouw M.D.F.(...) eerder had op het bedrijf. De verzoekende partij bracht ook de neerlegging van de klacht door de vader van mevrouw M.D.F.(...) voor ter staving van het actueel en ernstig karakter van de problemen die zij vrezen te ondergaan in Venezuela.

In samenhang met de andere, aanvullende documenten blijkt hieruit voldoende de ernst van deze moeilijkheden.

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij persoonlijk wordt geviseerd, waardoor eveneens de stelling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - met name dat de verzoekende partij door hun activiteiten in België "niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten" - wordt ontkracht.

De voorgebrachte documenten, in samenhang gezien met de (consistente) verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd, maken derhalve de kans aanzienlijk groter dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt."

3. Nota's met opmerkingen

Op 30 juni 2021 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij in elk van deze zaken een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet waarbij zij het gelijk van haar beslissingen herhaalt en waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "Venezuela: situatieschets" van 28 april 2021.

4. Aanvullende nota's

Ter terechtzitting maken verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet elk een aanvullende nota over, waarbij een attest van GATAM van 23 november 2021 wordt gevoegd.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve

kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5.2. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32).

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt. 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, pt. 21).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds

bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42).

Verder heeft het Hof van Justitie uiteengezet dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 34-38).

Tot slot wijst de Raad er nog op dat het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld heeft dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Onderzoek van de nieuwe elementen

6.1. In het kader van hun eerste beschermingsverzoeken van 8 oktober 2019 verklaarden verzoekers vervolging te vrezen door de Venezolaanse autoriteiten omwille van hun lidmaatschap van de oppositiepartij Primero Justicia en hun politiek activisme. Hun beschermingsverzoeken werden geweigerd door de commissaris-generaal omdat zij niet aannemelijk maakten dat zij leidinggevende, vooraanstaande of erg zichtbare figuren binnen de oppositie waren, zodat niet zonder meer kon worden aangenomen dat de Venezolaanse autoriteiten hen zouden viseren. Aan hun verklaringen over de verschillende bedreigingen die zij zouden hebben ontvangen werd voorts geen geloof gehecht. Tevens werd vastgesteld dat de intimidaties die verzoekster op haar werk onderging onvoldoende ernstig waren om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad bevestigd in het arrest nr. 248 996 van 12 februari 2021. De Raad voegde daaraan toe dat, hoewel niet wordt betwist dat verzoekers lid waren van de oppositiepartij Primero Justicia en tevens aan een beperkt aantal demonstraties hebben deelgenomen, zij niet aannemelijk hebben gemaakt doorheen de jaren een sterk politiek profiel te hebben, en evenmin blijkt dat zij op zodanige wijze kritiek hebben geuit dat zij worden beschouwd als een bedreiging of in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staan. Volgens de Raad kon redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers' beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime en bleken er tevens geen concrete aanwijzingen dat verzoekers bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van hun beperkte politieke activiteiten.

6.2. Op 16 maart 2021 dienen verzoekers een volgend verzoek in. Daarbij stellen zij onder meer dat dat zij in België en met medeweten van de Venezolaanse ambassade van oppositieleider Guaido verder politieke actie voeren en deelnemen aan politieke activiteiten, zoals betogingen, tegen het Venezolaanse regime van president Maduro.

Ter staving van hun volgend verzoek legden verzoekers onder meer volgende documenten neer: een brief van de Venezolaanse ambassadeur in België Maria del Carmen Ponte Delgado en screenshots van het Twitteraccount 'Embajada de Venezuela en Bélgica y Union Europea' onder leiding van Juan Guaido waarop zij afgebeeld staan; volgens verzoekers zou ook één foto in Venezuela in het nieuws zijn verschenen. Verzoekers stellen dat het Venezolaanse regime de twitterpagina van de ambassade in het oog houdt en dat zij weten dat ze deelnemen aan activiteiten tegen het regime (Verklaringen volgende verzoeken, 19 april 2021, vragen 16 en 17).

Voor de Raad staat het buiten betwisting dat de politieke activiteiten die verzoekers in België hebben ontplooid, nieuwe elementen vormen. In de bestreden beslissingen bevestigt de commissaris-generaal dat deze elementen geen verband houden met hun vorige verzoeken.

De kernvraag is evenwel of deze nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

6.3. Met betrekking tot hun verklaringen dat zij in België met medeweten van de Venezolaanse ambassade van oppositieleider Guaido deelnamen aan politieke activiteiten tegen het Venezolaanse regime, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat deze niet overtuigen.

Hij verwijst hierbij naar zijn eerdere oordeel dat verzoekers niet aantoonde dat zij leidinggevende, vooraanstaande of erg zichtbare figuren binnen de oppositie waren, waardoor niet zonder meer kan worden aangenomen dat de Venezolaanse overheden hen zouden viseren. De commissaris-generaal gaat evenwel voorbij aan het gegeven dat, waar hij eerder de nadruk legde op een hoog en zichtbaar profiel, de Raad in zijn arrest nr. 248 996 volgende nuanceringen aanbracht: *“Uit de “Venezuela Country Focus” van EASO van augustus 2020, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering. EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam*

voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, blijkt dat zowel personen met een hoog als een laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie. Waar verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat het deelnemen aan betogingen voor de Venezolaanse autoriteiten volstaat om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen, dient te worden genuanceerd dat uit de landeninformatie blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.”

Verder verwijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen naar de COI Focus “Venezuela: Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België” van 8 november 2019.

Op basis hiervan motiveert hij terdege dat “een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechten-activisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela[schrappen wat niet past ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten.”

Gelet op voorgaande landeninformatie, besluit de commissaris-generaal vervolgens: “Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.”

De Raad is evenwel van mening dat uit het gegeven dat verzoekers voor hun komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stonden, niet zomaar kan worden afgeleid dat hun activiteiten in België evenmin zichtbaar en/of bekend zijn bij het Venezolaanse regime, zonder dat daarbij hun activiteiten in België concreet en nader worden bekeken.

6.4. In die zin stelt de Raad vast dat verzoekers op de neergelegde screenshots van het Twitteraccount 'Embajada de Venezuela en Bélgica y Union Europea' onder leiding van Juan Guaido, duidelijk herkenbaar zijn en een pancarte met slogans tegen Maduro in hun handen houden.

De commissaris-generaal meent evenwel dat uit deze screenshots niet kan blijken dat verzoekers “persoonlijk in het vizier van de autoriteiten zouden komen”.

Wat betreft de surveillance van Venezolanen door het Venezolaanse regime kan in de COI Focus van 8 november 2019 worden gelezen dat het Venezolaanse regime binnen de staatsgrenzen de eigen burgers onderwerpt aan verregaande surveillance. Over de surveillance van Venezolanen in het buitenland door het Venezolaanse regime is er evenwel minder informatie beschikbaar en lijkt het eerder dat het niet zozeer de locatie is waar Venezolanen zich in het buitenland bevinden die bepaalt of de regering aan surveillance doet of niet, maar eerder het profiel van de betrokken persoon. Een bron stelt niet zeker te zijn dat het Venezolaanse regime de capaciteit heeft om de activiteiten van alle Venezolanen die deelnemen aan een betoging of een andere publieke activiteit te monitoren, tenzij zij eerder geïdentificeerd zijn als dissidenten of opposanten (p. 10). Een andere bron stelt dat het Venezolaanse regime zich enkel buigt over personen die een politieke bedreiging vormen, maar dat hij daarin verkeerd zou kunnen zijn (p. 9). Nog een andere bron stelt voorts dat monitoring mogelijk kan zijn als het gaat om openbare activiteiten of acties op plaatsen waar regeringsdelegaties aanwezig zijn (p. 10).

In de COI Focus wordt hieruit besloten “Al deze antwoorden stellen dat surveillance van vooraanstaande oppositieleden mogelijk is in België en Europa. Over het bestaan van surveillance van personen die voorheen niet in aanraking gekomen zijn met Venezolaanse autoriteiten, zijn de contactpersonen minder

zeker, al wordt deze optie niet uitgesloten.” De COI Focus besluit als volgt: “Geen van de contactpersonen die Cedoca aangeschreven heeft sluit uit dat een Venezolaans staatsburger zonder noemenswaardig profiel onder de aandacht kan komen van de Venezolaanse autoriteiten.” (p. 20).

De Raad neemt aan dat gelet op het belang van Brussel, als hoofdstad van de Europese Unie, en de aanwezigheid van een Venezolaanse diaspora alhier, niet kan worden uitgesloten dat activiteiten van de Venezolaanse oppositie en dissidenten, georganiseerd in het kader van de 'Embajada de Venezuela en Bélgica y Union Europea' onder leiding van Juan Guaido, leider van de oppositie, nader worden opgevolgd door het Venezolaanse regime. Redelijkerwijze kan er tevens worden aangenomen dat het Twitteraccount van de 'Embajada de Venezuela en Bélgica y Union Europea' evenzeer in het oog wordt gehouden door het Venezolaanse regime. Het administratief dossier bevat evenwel geen informatie over het betrokken Twitteraccount, zoals het aantal volgers, retweets of likes, noch over de inhoud van dit account, welke boodschappen juist worden verkondigd en tot welke acties wordt opgeroepen.

Er kan in deze stand van zaken dan ook niet worden uitgesloten dat verzoekers mogelijk niet langer als 'onbekend' voor het regime kunnen worden beschouwd, te meer daar verzoeker tijdens zijn interview verwijst naar een foto waarop zij, weliswaar van ver, te zien zijn en die in het nieuws is verschenen in Venezuela (Verklaring volgend verzoek, verzoeker, vraag 16). Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat dit nader is onderzocht. Overigens merkt de Raad op dat verzoekers ook niet concreet zijn bevraagd over de context waarin hun foto's op het Twitteraccount van de ambassade werden geplaatst, de datum of de inhoud van de boodschap die op de tweets, die overigens in het Spaans zijn opgesteld, kan worden gelezen noch over het aantal likes of retweets van hun foto's. Evenmin is er informatie over het aantal personen dat zich, net als verzoekers, zeer herkenbaar met een pancarte in de handen heeft laten fotograferen om deze foto's dan op het betrokken Twitteraccount te zetten.

Waar de commissaris-generaal nog bemerkt dat uit deze screenshots ook niet kan blijken of verzoekers “*werkelijk nog zeer actief zijn in België*”, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar interview bij de DVZ heeft verwezen naar haar deelname aan protesten tegen het regime Maduro in België (Verklaring volgend verzoek, verzoekster, vraag 17), dat ook verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verwees naar hun deelname aan activiteiten en (digitale) protesten (Verklaring volgend verzoek, verzoeker, vraag 16-17) en dat beide verzoekers verklaarden lid te zijn van een whatsapp-groep opgericht door Venezolanen in België die actief deelnemen aan protestacties tegen het regime van Maduro. In een brief bevestigt de Venezolaanse ambassadeur Maria del Carmen Ponte Delgado dat verzoekster een actief lid is van de Venezolaanse diaspora in België en dat zij heeft deelgenomen aan activiteiten die verband houden met de strijd voor vrijheid en democratie in Venezuela. Deze brief heeft een gesolliciteerd karakter maar dit gegeven doet op zich geen afbreuk aan de mogelijke waarachtigheid van de verklaringen door de ambassadeur. Er wordt verzoekster verder verweten dat deze brief niet preciseert in welke mate of aan welk soort activiteiten zij heeft deelgenomen. Ook tijdens hun interview bij de DVZ hebben verzoekers hierover geen nadere inlichtingen gegeven. Op het voorgedrukt formulier “*Verklaring volgend verzoek*” wordt aangegeven dat de administratief assistent op de DVZ bijkomende vragen moet stellen indien melding wordt gemaakt van politieke activiteiten “*in loco*” (vraagstelling onder punt 17). Uit de ingevulde formulieren van verzoekers kan echter niet worden opgemaakt of verzoekers inderdaad nader zijn bevraagd over de draagwijdte en de regelmaat van hun activiteiten in België. Dit is des te merkwaardiger, daar verzoekers het tijdens hun interview telkens hebben over politieke activiteiten en protesten, in het meervoud. In casu meent de Raad dat het belangrijk is om een duidelijker beeld te krijgen van hun activiteiten en protesten in België.

Verder merkt de Raad op dat de COI Focus waarop de commissaris-generaal zich steunt, dateert van 8 november 2019 en geen rekening houdt met de inlichtingen in het EASO rapport “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020 waarnaar wél werd verwezen in het kader van het eerste beschermingsverzoek. In dit rapport kan worden gelezen dat volgens een internationale organisatie er strenge controles zijn bij binnenkomst en vertrek vanuit de luchthaven van Caracas vanwege de politieke situatie, en dat alle burgers bij terugkeer een rigoureuze controle ondergaan. Instanties die aanwezig zijn bij grenscontroles zijn de SAIME, de migratiepolitie, de inlichtingendienst SEBIN (Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional), de nationale politie PNB (Policía Nacional Bolivariana) en de nationale garde GNB (Guardia Nacional Bolivariana). De autoriteiten nemen de foto's en vingerafdrukken van alle passagiers (p. 117). De stelling in de bestreden beslissingen dat “*er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren*” moet dan ook worden genuanceerd.

6.5. Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat het onderzoek door de commissaris-generaal zoals hoger weergegeven niet volstaat om heden te besluiten dat de door de verzoekers voorgelegde

nieuwe elementen en feiten de kans niet aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen en bijgevolg geen onderzoek ten gronde rechtvaardigen. De nota met opmerkingen brengt in deze geen soelaas nu er niet nader wordt ingegaan op de voorgelegde screenshots van het betrokken Twitteraccount.

Ten slotte wijst de Raad nog op wat het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase heeft geoordeeld, met name: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staakt opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 mei 2021 wordt vernietigd.

Artikel 3

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES